

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jednostka Innowacyjno-Wdrożeniowa Petrol S.C. Paczuski Maciej i Puławski Ryszard

Strona pozwana: Minister Finansów

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. Trybunał orzeka, iż artykuł 2 ust. 3 akapit drugi dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, nakładającym podatek akcyzowy na dodatki objęte kodem 3811 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1031/2008 z dnia 19 września 2008 r., w stawce innej niż mająca zastosowanie do paliwa silnikowego, do którego dodatki te są dodawane.

Artykuł 2 ust. 3 akapit drugi dyrektywy 2003/96 należy interpretować w ten sposób, że jednostka może powołać się na niego przeciwko właściwemu krajowemu organowi w ramach sporu przed sądami krajowymi celem wykluczenia stosowania uregulowania krajowego niezgodnego z tym przepisem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, s. 51; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 001 P. 405 – 424

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie (Polska) w dniu 10 czerwca 2014 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „Stylinart” sp. z o.o. przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie Podkarpackiemu, Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta Przemysła

(Sprawa C-282/14)

(2015/C 171/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Rzeszowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „Stylinart” sp. z o.o.

Strony pozwane: Skarb Państwa – Wojewoda Podkarpacki, Skarb Państwa – Prezydent Miasta Przemysła

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeka, iż jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-289/13, Ledra Advertising Ltd/Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Ledra Advertising Ltd

(Sprawa C-8/15 P)

(2015/C 171/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ledra Advertising Ltd (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, dikigoros oraz A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszącego odwołanie

- dopuszczenie odwołania, oddalenie zarzutów podniesionych przez strony pozwane, obciążenie ich kosztami poniesionymi przed Sądem i Trybunałem oraz rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo Unii w ocenie szeregu argumentów w swoim postanowieniu, w następujący sposób.

- a) Trybunał oparł się na okoliczności, że „zadania powierzone Komisji [...] w ramach traktatu EMS nie obejmują żadnych własnych uprawnień decyzyjnych, oraz że [...] działalność tych dwóch instytucji w ramach traktatu EMS wiąże jedynie EMS”⁽¹⁾, nie oceniając wpływu oceny prawnej, jaką przyjął w pkt 48, zgodnie z którą Komisja „nie przekazała skutecznej kontroli nad swoją rolą w procesie decyzyjnym na podstawie art. 136 ust. 3 [TFUE] według uprawnień przyznanych jej przez art. 17 [TUE] do działania jako instytucja Unii odpowiedzialna za zapewnienie, aby akty zawarte na podstawie traktatu EMS były zgodne z prawem Unii”.
- b) W wyroku Pringle⁽²⁾, na którym oparł się Sąd⁽³⁾ orzeczono, że podczas gdy Komisja i EBC wiążą wyłącznie EMS⁽⁴⁾, jednak Sąd m.in. w pkt 164⁽⁵⁾ wyroku zauważył, iż „zadania powierzone Komisji w traktacie EMS umożliwiają jej, jak przewiduje art. 13 ust. 3 i 4 tego traktatu, zapewnienie zgodności protokołów ustaleń sporządzonych w ramach EMS z prawem Unii”, a w pkt 174, że „[z]godnie bowiem z art. 13 ust. 3 traktatu EMS protokół ustaleń uzgodniony z państwem członkowskim wnioskującym o udzielenie wsparcia na rzecz stabilności musi być w pełni zgodny z prawem Unii”.
- c) Twierdzenie, zgodnie z którym „skarga o odszkodowanie skierowana przeciwko Unii i oparta na samej bezprawności aktu lub zachowania, które nie wyszły od instytucji Unii lub jej służb musi być odrzucona jako niedopuszczalna”⁽⁶⁾, zostało zastosowane bez oceny argumentów zawartych w uwagach skarżącego na piśmie wskazujących, że „[...] EBC musiał działać jako instytucja Unii, ponieważ EMS nie mógł zgodnie z prawem sprawować skutecznej kontroli nad uprawnieniami egzekucyjnymi na mocy prawa Unii, aby zezwolić lub działać na podstawie zagrożenia. Rzeczony uprawnienie egzekucyjne przysługuje wyłącznie EBC i nie może zostać delegowane na mocy prawa Unii”.
- d) „[Z]achowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę stanowi powstrzymanie się Komisji od działania przy podpisywaniu protokołu ustaleń. Jednakże protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytu skarżącego [...]. Obniżenie to miało faktycznie miejsce w chwili wejścia w życie [środków z 29 marca 2013 r.]. Nie można zatem uważać, że skarżący mógł wykazać z dostateczną pewnością, że podnoszona przez niego szkoda została rzeczywiście spowodowana zarzucanym brakiem działania Komisji”⁽⁷⁾. Ta propozycja pomija argument skarżącego wskazany w pkt 41 postanowienia: „w poszanowaniu warunków związanych z [PPF] przyznanym [Republice Cypryjskiej] w dniu 26 kwietnia 2013 r. oraz sposobu, w jaki były one wymagane przez Komisję i EBC, które spowodowały szkodę po stronie skarżącego, za którą żąda on odszkodowania na podstawie art. 268 i 340 [TFUE]”. Sposób, w jaki były one wymagane obejmował brak zapewnienia przez Komisję, że warunki odpowiadają prawu Unii, a zagrożenie przez EBC obcięciem dostarczenia euro Cypru, co stanowiło ciągłe działania/brak działań począwszy od dnia 15 marca 2013 r. a skończywszy na wymogu przestrzegania warunków w dniu 29 marca 2013 r.
- e) Treść protokołu ustaleń została zakwestionowana na tej podstawie, że odwoływał się on do wcześniejszego przestrzegania warunków, które hipotetycznie miało miejsce przed obniżeniem wartości depozytów skarżącego, czego Sąd zaniechał ocenić jako integralnej części postępowania.

- f) „[W] wypadkach, gdy zachowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę polega na powstrzymaniu się od działania, szczególnie niezbędne jest upewnienie się, że rzeczona szkoda została faktycznie spowodowana przez zarzucany brak działania i nie mogła być spowodowana przez zachowania odrębne od tych zarzucanych pozwanej instytucji”: postanowienie Portela/Komisja⁽⁸⁾. Innymi słowy, „nawet jeżeli”⁽⁹⁾ Komisja działała zgodnie ze swoim obowiązkiem zapewnienia zgodności warunków z prawem Unii, nie miałyby to znaczenia, ponieważ protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów skarżącego w BoC [Bank of Cyprus]⁽¹⁰⁾. Ponownie Sąd nie dokonał oceny argumentów powołanych przez skarżącego: zob. m.in. lit. d) i e) powyżej.
- g) Ponadto i tytułem ewentualnym, Sąd dopuścił się błędu co do okoliczności faktycznych uznając, że protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów we wszystkich wypadkach. W wypadku BoC ostateczne obniżenie wartości nie nastąpiło przed podpisaniem protokołu ustaleń w dniu 26 kwietnia 2013 r., lecz pod koniec czerwca 2013 r.
2. Na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że strony pozwane działały jako instytucje Unii, rozstrzygnięcie Sądu zawarte w pkt 55-60 postanowienia dotyczące drugiej części skargi [o stwierdzenie nieważności] stanie się automatycznie bezskuteczne.

⁽¹⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽²⁾ Wyrok Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁴⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁵⁾ Zobacz także pkt 112 i 163.

⁽⁶⁾ Punkt 43 postanowienia oraz postanowienie z dnia 4 lipca 2013 r., Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisja i in. (C-520/12 P, EU:C:2013:457).

⁽⁷⁾ Punkt 54 postanowienia.

⁽⁸⁾ Postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r. Portela/Komisja (T-137/07, EU:T:2008:589, pkt 80).

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 25 czerwca 1997 r., Perillo/Komisja (T-7/96, Rec, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Punkt 54 postanowienia.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-291/13, Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilia Papachristofi/Komisja Europejska i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Andreasa Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilię Papachristofi

(Sprawa C-9/15 P)

(2015/C 171/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou oraz Lilia Papachristofi (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, dikigoros oraz A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

— dopuszczenie odwołania, oddalenie zarzutów podniesionych przez strony pozwane, obciążenie ich kosztami poniesionymi przed Sądem i Trybunałem oraz rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo Unii w ocenie szeregu argumentów w swoim postanowieniu, w następujący sposób.